

လှပသောစာပေ

အပင်းသစ်

သစ်စိမ်းချိုးချိုးရက်ခဲ့လေသူ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

လူတွေရုတ်စိရုတ်စိ မြင်ရလို့ ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် လှမ်းလာခဲ့သော နေထက်စိုးစံဆိုသော ကောင်လေးနှင့် ရှုမဝနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတို့ သည် လူတွေဝိုင်းကြည့် နေကြသော နေရာသို့ ရောက်တာနှင့် ခြေလှမ်း တွေ ရပ်တန့်သွားပြီး စူးစမ်းစွာ ကြည့်နေကြသည် မှာ ဘာမှန်းတော့ မ သိသေးပေ။

နောက်မှ ဪ ... ဗီဒီယိုရိုက်နေတာပဲဟု မင်းသား၊ မင်းသမီးကို စိတ်ဝင်စားသွားကြပြန်သည်။

"ဟဲ့"

"ဘာလဲ"

"ဟိုမှာ မင်းသမီး"

ရှုမဝက လက်ကုတ်လေသံဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့ နေထက်စိုးစံ ရှု လက်ညှိုးထိုးပြရာကို လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ...

"မင်းသမီးက သီရိဆွေဇင်ပဲ"

"ဟုတ်တယ်။ ဟော ... ဟိုမှာ မင်းသားလည်း လာပြီ"

"နေမင်းညီ"

ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ နေမင်းညီဆီမှာ နေထက်စိုးစံ၏ အကြည့်

က စူးနစ်သွားလေ၏။ ဒီမင်းသားက သူတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်
ခဲ့ရတဲ့ မင်းသားဖြစ်ပြီး အခုလည်း ကြိုက်နေတုန်းပါပဲ။ အခြားမင်းသား
တွေလို အသက်ကလေး ရလာသည့်တိုင် ဝလာခြင်း၊ မျက်နှာတွေ
ပွလာခြင်းဆို တာမရှိ။ အခုထိတိုင် ဆယ်ကျော်သက် မင်းသားတွေနှင့်
တန်းတူ နုပျိုချောမောနေဆဲပါ။

အသက်က မရှိဘူးဆိုတောင် သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ် ဝန်းကျင်
လောက်တော့ ရှိရောပေါ့။ ရှုဒေါ်လေးပြောပြဖူးတာ နေမင်းညီက သူတို့
အပျိုဘဝကတည်းက ကြိုက်ခဲ့ရတဲ့ မင်းသား။ သူတို့ နဲ့ အသက်အတူတူ
လောက်ပဲ ရှိမယ်တဲ့ ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တွေ မမွေးခင်ကတည်းက ပေါ်
တဲ့ မင်းသားပေါ့။

သူ နေမင်းညီကို အားကျသည် ။ ဒီလောက်နုပျိုပြီး ချောမောနေတာ
ရွှေမှုန်ကိုစားပြီး မွေးဖွားခဲ့လေသလား။ သရုပ်ဆောင်ကလည်း ကောင်း
ပျို။ ဒါကြောင့် ပရိသတ်ပါးစပ်ဖျားမှာ နေမင်းညီမှ နေမင်းညီ ဖြစ်နေကြ
တာပေါ့။ သူ့မှာ နေမင်းညီပါတဲ့ ဇာတ်ကားဆို ရှုတို့ အိမ်ကို ပြေးကြည့်ရ
တာ ဖြစ်၏။

အိမ်မှာ က ဘာမှ မရှိဘူးလေ။ မေမေက အပိုဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေဆို
ဘာတစ်ခုမှ မဝယ်ရတဲ့ ။ ဒါကြောင့် ရှုတို့ အိမ်မှာ သွားကြည့်မှ သာ ဗီဒီ
ယိုကြည့်ရတာ ဖြစ်သည် ။

"သီရိဆွေဇင်က အရမ်းလှတာပဲနော်"

" "

"နေမင်းညီကလည်း ချောတုန်း ခန့်တုန်းပဲ"

" "

"သူတို့ နှစ်ယောက် တော်တော် အတွဲများ နေတယ်"

ရှုပြောသမျှကို နေနေက ဘာတစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်လေလျှင် -
"ဟဲ့"

"ဟင်"

ကျောကိုဖြန်းခနဲရိုက်မှ လှည့်ကြည့်ကာ ...

"ဘာလဲဟ"

"ငါပြောတာတွေ နင်ကြားရဲ့ လား"

"ဘာပြောတာလ၊ ပြန်ပြော"

"တွေ့လား၊ စိတ်က ဘယ်ကိုရောက်နေတယ် မသိဘူး"

"ဟိုမှာ လေ"

နေနေ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ လိုက်ကြည့်ပြီး ...

"အဲဒါ နေမင်းညီလေ။ ငါသိသားပဲ"

"ငါသူ့ကို အရမ်းအားကျတာပဲဟာ"

"အားကျရင် သူ့လိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေါ့"

"ငါက"

"အေးလေ ... နင်လည်း ချောတာပဲဟာ"

"ရေအဝတိုက်မယ်"

"ငါကတကယ်ပြောတာကို။ နင်က အဝတ်အစားကောင်းကောင်း မဝတ်နိုင်တာရယ်၊ သူတို့လို ကြော့ကြော့လေး မနေနိုင်တာရယ်ကြောင့် စု

တ်နေတာကို"

"အား"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ချဉ်လို့ "

နေနေ ရှုံ့မဲ့ပြီး လုပ်ပြလေတော့ ရှုက မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေ၏။ ရှုက အကောင်းပြောတာကို သူကငေါ့တာကိုး။

‘ရိုက်မယ် ... ရိုက်မယ်’

ရိုက်ကွင်းက စတင်လေပြီ။ ဇာတ်ဝင်ခန်းက မင်းသမီးနဲ့ မင်းသားလမ်းမှာ အမှတ်မထင်ဆုံလို့ ရပ်စကားပြောနေတဲ့ အခန်းပါပဲ။ မင်းသမီးက လမ်းလျှောက်သွားနေစဉ် မင်းသားက ကားနဲ့ ရောက် လာပြီး ...

"တေး"

မင်းသမီးက ကြားဟန်မတူဘဲ ဆက်လျှောက်နေစဉ် ...

"ဟေ့ ... တေး"

"ဟင်"

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ကုမ္ပဏီကို သွားမလို့ ပါ"

"ဒါဆို ကားပေါ်တက်၊ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်"

"ဟင့်အင်း ... နေပါစေ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ တော်ကြာ အလုပ်ချိန်နောက်ကျလို့ အဆူခံထိလိမ့်မ

ယ်။ လာပါ ... စေတနာနဲ့ လိုက်ပို့မယ့်သူက ပို့မှာ ကို"

"ခုလိုပြောတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တေးအကျင့်ပျက်ပြီး ကားကြုံမျှော်မိမှာ စိုးလို့ မလိုက်ပါရစေနဲ့ "

"ဟာ ... တေး"

"ကျွန်မ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတဲ့ စိတ်ပဲ အမြဲရှိနေပါရစေ"

"ဒါဆို ကိုယ်က နေ့တိုင်း တေးကို အကြိုအပို့ လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ရော"

"ကျွန်မအတွက် တကယ်မလိုအပ်ပါဘူးရှင်"

"တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေးပါလား"

"အကျင့်ပါနေလို့ ပါ"

ရှုက နေနေကို တံတောင်နှင့် တို့ လေတော့ နေနေ ငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ် ရှုပုံစံက စပ်ဖြဖြနှင့် ...

"ငါသာဆို လိုက်သွားမှာ သိလား"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"မင်းသားက မင်းသမီးကို အတင်းခေါ်နေတာလေ။ ငါသာဆို ကားပေါ်ရောက်နေပြီလို့ ပြောတာ"

"သွား ... လိုက်သွား ... အခုလိုက်သွား"

"ငါကမင်းသမီး မဟုတ်လို့ ပေါ့"

"မဟုတ်လည်း လိုက်သွား"

"ဟင်"

နေနေအသံက ကျယ်သွားသဖြင့် ရှုကတင်းပဲ သူပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။ ။ အားလုံးရဲ့ အကြည့်က သူတို့ ထံရောက်လာတော့ ရှုရှုကံသလို၊ ကြောက်သလို ခေါင်းလေးငုံ့ထားမိ၏။ နေနေကတော့ မင်းသားနေမင်းညီ တစ်မျက်နှာကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။ နေမင်းညီဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေလိုက်တာ စူးစူးစိုက်စိုက်ပါပဲ။

အဲဒါမှ ငါကွ။ မကျေနပ်လို့ ကြည့်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက ကိုယ့်ကို ကြာကြာကြည့်လိုက်တယ် ဆိုကတည်းက သူ့အတွက်က ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ အထွတ်အမြတ် တစ်ခုလို့။ သူလည်း မင်းသားဖြစ်ချင်လိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းကို သေနေတာပါပဲ။ ရှုပြောသလို ကိုယ်ကရပ်ကလေး ရှိလို့ သဘောကျသွားရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါမလဲ။

"ဒီမှာ ... ရိုက်ကွင်းဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလားကွ။ မင်းသားမင်းသမီး စိတ်ဆိုးပြန်ရင် ဒီရှုတင်စရိတ်ကို မင်းတာဝန် ယူမလားပြော"

"အမေ"

ဘေးကနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် နေနေ့ကိုယ် ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ရှုကို တိုးတိုက်မိတော့ ရှုကိုယ်လေးပါ ဆက်ပြီး ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျ"

"ထွက်သွား ... မင်းတို့ ထွက်သွားစမ်း"

စကားပြော ရင့်သီးတာကြောင့် ဒေါသက ထောင်းခနဲထွက်ကာ ...

"မသွားဘူးဗျာ"

"ဟေ့ကောင်"

"ဒါ ... ပြည်သူပိုင်လမ်းဗျ"

"မင်း"

"လာပါ နေနေရယ်။ တို့ သွားရအောင်နော်"

ရှုက အတင်းပဲ ဆွဲခေါ်လေသဖြင့် နေနေ မကျေမနပ်စွာနှင့်ပဲ လှည့်
ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။

"တောက်"

အခန်း (၂)

"ဟူး"

"နင်ကလေ တကယ်ပဲသိလား။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး"

နေနေ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ချပြီးရုံပဲရှိသေး ရှု ပွစိပွစိပြော
လေသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားရသည် ။

"မိရှူး နင်ငါ့ကို အမောမပြောအောင် မလုပ်နဲ့ နော်"

"ဘာ မိရှူးလဲ၊ နင်နော်"

"မဟုတ်ဘူး လား။ နင်ပဲ အခုထိ ည၊ညအိပ်ရာထဲမှာ ရှူးပါတုန်းဆို"

"နေနေ"

"နင် ငါ့ကိုမအော်နဲ့ "

"အော်တော့ဘာဖြစ်လဲ"

"ငါ့မေမေတောင် ငါ့ကိုမအော်ဘူး"

"ဘာ"

"အား ပါး ပါး"

ရှုအသံက စူးတာကြောင့် နေနေ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် ပိတ်
ထားလိုက်သည် ။ အဲဒါကိုပဲ ရှု မခံနိုင်တာ။ ရှုမခံနိုင်အောင် လုပ်ပြတဲ့

နေရာမှာ ဒီကောင်က စံပါပဲ။ ရှု့ကိုစနေရမှ စားဝင်အိပ်ပျော် ရှိသလားမသိ။ ရှု့ သူ့လက်တွေကို အတင်းပဲဆွဲဖယ်ကာ ...

"နေနေ"

"ဘာလဲဟာ။ နားထဲကို မိုးကြိုးအလုံးလိုက် ဝင်သွားတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"နင်က အဲဒီအသံနဲ့ ပဲ တန်တာကိုး"

"အမယ်"

"နင့်အပေါက် ကျယ်တာကိုလည်း ထည့်ပြောဦး။ စောစောကပဲ သူများ အော်တာ ခံလိုက်ရပြီ"

"ဟင် ... ဘယ်အပေါက်လဲ"

"ပါးစပ်ပေါက်"

"ငါကဘာဟုတ်သေးလဲ။ နင်ကမှ ငါးစိမ်းသည် အသံနဲ့ "

"ငါ့ဒေါ်လေးက ငါးစိမ်းမဟုတ်ပေမယ့် ဟင်းရွက်သည် လေ။ ငါကနင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းကျမှ ကျယ်တာ။ နင်က နယ်မရှောင်တဲ့ ကြယ်ပြောင်"

"ဘယ်လို"

"ဘာကိုလဲ"

"နင်နဲ့ ငါနှစ်ယောက်တည်းကျမှ ဘာဖြစ်လို့ "

"ဟာ ... နေနေ"

ရှု့ ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ ဒီကောင် ဘာတွေကို အနက်ဖောက်မှန်း မသိဘူး။ ထသွားမယ်လုပ်တော့ ...

"ရှုး"

"အ"

လက်ကိုဆွဲထားလို့ ရှု 'အ' ခနဲအော်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ...

"နင့်နာမည် မဟုတ်ဘူး ။ တိတ်တိတ်နေလို့ ပြောတာ"

"နေနေစုတ်"

"တစ်လုံးတည်း ခေါ်စမ်းပါဟာ"

"ဘာ"

"နေချင်းတူပေမယ့် အဓိပ္ပာယ် မတူဘူးလေ။ နေလို့ တစ်လုံးတည်း ခေါ်ရင် မာတယ်။ နေနေ ဆိုရင် ပျော့သွားပြီ။ ငါကနေလိုလောကကြီးအတွက် သတ္တိရှိရှိ ရပ်တည်ခြင်းနဲ့ အလင်းရောင် ပေးချင်တာဟ"

"အမယ် ... နင်က"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"အဟွန်း"

ရှု ရယ်မဲ့မဲ့ပြီး ပခုံးကိုတွန့်လိုက်တော့ နေနေကပါ ပြန်မဲ့ပြပြီး ပခုံးချင်း တိုက်လေသည် ။

"အမေ"

ကိုယ်လေးယိုင်ပြီး ရှု တစ်ဖက်သို့ လက်ထောက်မိပြီး အလန့်တကြား ပုံစံဖြစ်သွား၏။

"ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်လို့ လား"

"နင်မသိဘူးလား ငါကလက်တွေ့ကိုမှ ယုံတတ်တာလေ"

နေနေ တွေခနဲ ရှုကိုစိုက်ကြည့်မိသွား၏။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကတောင် သူ့ကိုမယုံရင် ဘယ်သူကယုံမှာ လဲ။ နေနေကလည်း လက်တွေ့လုပ်ပြချင်ပေမယ့် ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ဘက်မှာ ရပ်တည်မပေးသေးဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ နေထက်စိုးစံဆိုတဲ့ ကောင်က ကံကြမ္မာကိုယုံစားပြီး ကံကြီးမယ့်ရက်ကို ထိုင်စောင့်နေ မယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ လူ့ဘဝမှာ ဘာမဆို မဖြစ်နိုင်တာမှ မရှိတာ။ မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိတာလေ။ တစ်နေ့ဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာ နေထက်စိုးစံဆိုတဲ့ ကောင်ကို သူများ မော့ကြည့်တာပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ ကိုယ်က ဒူးထောက်ရမယ့်လူမျိုး မဖြစ်စေရ။

ဒါသူရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ ခံယူချက်ပါပဲ။ လောလောဆယ်အဖို့ မှာ တော့ သစ်ပင်ဝါးပင်ပိလို့ သာသေ မယ် လူပိလို့ မသေဘူးလို့ တွေးထင်ထားသူ။

"ငါလက်တွေ့လုပ်ပြမယ် ရှု"

"ဖြစ်တဲ့ နေ့မှ ပြောစမ်းပါ"

"နင်ငါ့ကို တော်တော် အထင်သေးနေတဲ့ ပုံပဲ"

"အထင်ကိုကြီးလို့ မရတာ"

နေနေ မဲ့ပြီးပြီးလိုက်မိ၏။ မယုံတာကို ပုံပြင်လို့ လည်း မမှတ်ခိုင်းသလို၊ ယုံပါလို့ လည်း မဆို ချင်။ ကိုယ့်ကို ဒီလောက် အထင်သေးနေတာ ဆက်ပြောစရာ လိုလို့ လား။ ကိုယ်ကလည်း အထင်ကြီး လောက်စရာ အရည်အချင်းမှ မရှိသေးတာကိုး။

အရည်အသွေး မိတဲ့ နေ့။ ငါဘာကောင်ဆိုတာ နင်သိလာစေရမယ် ရှု။ မခံချင်စိတ်ဆိုတာ အောင်မြင်မှုရဲ့ လမ်းစလို့ မှတ်ယူခြင်းနှင့် ထရပ်

လိုက်စဉ် ...

"ပြန်တော့ မလို့ လား"

"ဆက်ပြောစရာ စကားမှ မရှိတော့တာ"

ပြောပြီး နေနေ ကိုယ့်အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ကူးလာခဲ့၏။ အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မေမေနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် စကားပြောနေသည် ။ နေနေ့မျက်နှာမှာ တင်းသည် ထက် ပိုတင်းသွားလေ ၏။ သူမရှိတဲ့ အချိန်မှာ မေမေ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ခုလို နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတာကို သူမကြိုက်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို မေမေက လှသည် လေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေကြတာ မေမေ နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် တကယ်မကြားတာလား။ ရုပ်ကလေးဗန်းပြပြီး ယောက်ျားတွေကို မှူစားနေတာတဲ့ ။ လုပ်နေတာက ဘာအလုပ်မှန်းမသိဘူးဆိုတာတွေ။

မေမေ ဘာအလုပ်လုပ်နေလဲဆိုတာ နေနေ တကယ်ပင် ဘာမှ မသိပေ။ သူများ တွေပြောကြ သလိုပဲလား။ နေနေ စိုးရိမ်ဆုံးက အဲဒါပါပဲ။ သူသာ အလုပ်လုပ်ရင်း ဘုန်းခနဲ လဲသေသွားပါစေ။ မေမေ့ကို အဲဒီလို မိန်းမမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်။ ပစ္စည်းမရှိတာထက် သိက္ခာမရှိတာက ပိုဆိုးသည် လေ။

"ကော်ဖီတွေ သောက်လိုက်ဦးလေး ကိုအောင်ရဲ့ "

"ယိမ်း ကိုယ်တိုင်ဖျော်တာလား"

"အိမ်မှာ ယိမ်းနဲ့ သား နှစ်ယောက်တည်းပဲနေတာလေ။ သားမရှိဘူးဆိုတော့ ယိမ်းအပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာ လဲ"

"ဒါဆိုသောက်ရမှာ ပေါ့"

ပြောပုံကိုကြည့်။ မေမေဖျော်တာမဟုတ်ရင် မသောက်ဘူးတဲ့ လား။

"ဒါနဲ့ ယိမ်းရဲ့ သားက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ"

"လူပျိုကြီးဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီနှစ်ပဲ ပထမနှစ်တက်ရတော့မှာ ။ ဘယ်
မေဂျာလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မက ပညာတတ်တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ မ
သိဘူးပေါ့ရှင်"

"ယိမ်းသားက အဲဒီအရွယ်တောင်ရှိပြီဟုတ်လား"

"ဘာလဲ ကိုအောင်က မယုံလို့ လား"

"ယုံစရာလား ယိမ်းရယ်။ ယိမ်းသားအရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"အရင်းပါ"

"ဒါဆို အခု ယိမ်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"၃၇ နှစ်ရှိပြီ"

"ဟုတ်လား ... ကိုအောင်က ၃၀ လောက်ပဲ မှန်းထားတာ။ ၃၇ နှစ်
ဆိုတော့ တော်တော်နုတာ ပဲ။ ဒါနဲ့ ကလေးအဖေနဲ့ ကွာသွားတာလား"

ယိမ်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး ...

"ဆုံးသွားတာပါ"

"ဪ ... ကျွတ် ကျွတ်"

ကိုအောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကိုကြည့်ပြီး နေနေရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေက
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရင်ဘတ်ကိုတက်ဆောင့်နေ၏။ မေမေကလည်း
ပြောတဲ့ အတိုင်းမှန်နေတော့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ရန်လုပ်ရလဲ။ မေမေ
က မျက်နှာလေးမှာ ဝါညက်ညက်နှင့် နုနေပြီး ဆံပင်ကစ လူငယ်ဆန်ဆန်
အဖြောင့်လေးဖြစ်ပြီး ကျောပေါ်မှာ တဝဲဝဲနှင့်လေ။

ဒီတော့ သား လူပျိုပေါက်စရှိတဲ့ အမေပါလို့ ဘယ်သူကထင်မှာ လဲ။
မေမေရဲ့ လှပခြင်းတွေ၊ နုပျိုခြင်းတွေအတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်ရမယ့်အ
စား နေနေရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေတာက မေမေကို ဒီလောက်နုပြီး မလှ
ပစေချင်။

"တော်တော် နှမြောဖို့ ကောင်းတာပဲ"

"ရှင်"

"ဪ ... ဒီလိုပါ"

"မေမေ"

နေနေ ဟိုလူကြီးဘာဆက်ပြောမလဲ သည်းမခံနိုင်တော့စွာနှင့် အိမ်
ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

"မေမေ"

"ဟင် ... သားပြန် လာပြီ"

ဦးအောင်မျိုးဝင်းက နေနေကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ...

"ယိမ်းရဲ့ သားဆိုတာ သူလား"

"ဟုတ်တယ် ကိုအောင်။ နာမည်က နေထက်စိုးစံတဲ့ "

"နေထက်စိုးစံ"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"မအေတူသားပဲကိုး။ မင်းသားလုပ်လို့ ရတဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ"

မြောက်ပြောတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တကယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးအသံက နေ
နေနားထဲမှာ ခါးနေသည် ။ ဒါကြောင့် တင်းနေတဲ့ မျက်နှာကို တစ်စက်

ကလေးမှ မလျှော့ဘဲ ...

"မေမေ"

"ဟင်"

"သားဗိုက်ဆာနေပြီ"

"ဗိုက်ဆာရင် ထမင်းသွားစားလေ။ မေမေ အဆင်သင့်ပြင်ထားတယ်"

"

"သားက မေမေနဲ့ ပဲ အတူတူစားချင်တာ"

"ဒီမှာ ဧည့်သည် နဲ့ စကားပြောနေတယ်လေ"

"ဧည့်သည် က မေမေ့အတွက် သားထက်အရေးကြီးလို့ လား"

"နေ"

ကိုယ့်ဆီကိုရောက်လာတဲ့ နေ့အကြည့်စူးစူးကြောင့်
ဦးအောင်မျိုးဝင်း ပြုံးပြရမလို၊ မဲ့ပြရမလို ဖြစ်သွားပြီးနောက် ...

"ကလေးကိုပဲ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ ယိမ်း။ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်"

"ဟင် ... ပြန်တော့မလို့ လား"

"နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့"

"ကောင်းပါပြီရှင်"

ဦးအောင်မျိုးဝင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားလေတော့ ...

"တောက်"

"ဟင်"

ယိမ်း နေ့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်၏။ ဦးအောင်မျိုးဝင်းက သူမ အလုပ်တွေ အဆင်ပြေ အောင် ကူညီနေတဲ့ သူလေ။ သူမအတွက် ဘယ် လောက်အရေးပါသလဲ မသိဘဲနဲ့ နေ ခုလို ဆက်ဆံ လိုက်တာကောင်းသ လား။ တကယ်ဆို သူမ အလုပ်လုပ်နေတာ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အ တွက်ပဲ လေ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပဲထင်ထင်၊ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွေ့ ဘူးပဲမဟုတ်လား။ ယိမ်း လူပေါင်းစုံနဲ့ ပေါင်းနေရပေမယ့် ရိုးသားစွာနှင့် ကိုယ့်သိက္ခာ၊ သားသိက္ခာ ဒါတွေကို ထည့်မတွက်ဘဲ နေမလား။ ပွဲစားဆို တာ လူပေါင်းစုံနဲ့ မပေါင်းဘဲ ဘယ်နေရာမှာ အလုပ်ဖြစ်မှာ လဲ။

"နေ"

"....."

"မင်းက ငါ့ကိုတက်ခေါက်တာလား"

"မေမေ့ကိုဖြစ်မလား၊ ဟိုလူကို"

"ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် မင်း တက်ခေါက်ခွင့်မရှိဘူး နေ။ သူကဧည့်သ ည် ။ မင်းဆက်ဆံလိုက် တာ ဘယ်လောက်ရိုင်းသလဲ"

"ရိုင်းတယ်ထင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး မေမေ။ ကိုယ့်အမေမျက်နှာကို တစ်မိမ့်စိမ့်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာကို သားက ဦးညွတ်ပြီး လက်ဆွဲနှု တ်ဆက်ရမှာ လား"

"ဟဲ့ ... ငါအလုပ်လုပ်နေတာ နင့်အတွက်လေ"

"သားအတွက် အမှန်အကန်ဆိုရင် မေမေ ဘာအလုပ်လုပ်နေတာလဲ သားကိုပြော"

"ဘာ"

"ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မတင့်အောင်တော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပူးတွဲမလုပ်ပါနဲ့ မေမေ။ သား ယောက်ျားပါ။ မေမေ့ကို သား တစ်လှည့်ပြန်ရှာ ကျွေးမယ်"

"နေ ... ထက် ... စိုး ... စံ"

ခေါ်လိုက်တာ တစ်လုံးချင်းပါပဲ။ လက်ကလည်း နေရင်ဘတ်ကအင်္ကျီစကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးဖြစ် ကာ

"နင်ကစပြီး ငါ့သိက္ခာကို ရိုက်ချိုးနေတာလား၊ နေထက်စိုးစံ"

ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကတော့ ရင်ထဲမှာ အများကြီးပါပဲ။ ထိုစကားတွေကို မပြောမိစေဖို့ အတွက် အံ့ကြိတ်ပြီး စကားလုံးတို့ ကို တံတွေးနှင့် ရောမျိုချလိုက်သည် ။ မျက်ရည်မကျမိအောင်လည်း စိတ်ကိုတင်းထားရသေး၏။

ယိမ်းနွဲ့ဟန်ဆိုတဲ့ မိန်းမဘဝမှာ မျက်ရည်တွေကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီလေ။ နောက်ထပ်မျက်ရည်မရှိ စေရဘူးလို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားမို့ ...

"တောက်"

ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အင်္ကျီစနှင့်ရောပြီး နေ ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်လိုက်တော့ ...

‘မေမေ’

"သေခန်းမပြတ်ချင်ရင် နင် ငါ့အလုပ်မှာ ဘယ်တော့မှ ဝင်မရှုပ်နဲ့ "

အခန်း (၃)

ဖိနပ်မှာ အပေါ်နှင့်အောက် အထပ်ကြားကွာနေသဖြင့် ရှူ စူပါဂလူးနှင့် ကပ်နေရသည်။ ကွာနေတယ်ဆိုပြီး လွင့်ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ရှူတို့ဘဝက ဖိနပ်ကို နှစ်ရံအပြင် နောက်ထပ်အပိုထား စီးနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ရိုရိုသေသေထားစီးမှ။

အဝတ်အစားနဲ့ အခြားဟာတွေ သူများ နဲ့ တန်းတူမရှိတာနေပါစေ။ ရှူကို ကျောင်းထားပေးတဲ့ အတွက်ပဲ ရှူ ဒေါ်လေးတို့ ကို ကျေးဇူးတွေတင်လှပါသည်။ ဘုရားပေးတဲ့ ဆုပါ။

‘ဖိနပ်ပြတ်သွားတာလား ရှူ’

"ပြတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး။ အထပ်ကွာသွားလို့ စူပါဂလူးနဲ့ ကပ်နေတာ"

"ကောင်းနေတဲ့ တစ်ရံကို ယူစီးလေ။ အဲဒီဖိနပ်ကိုထားခဲ့ ငါကပ်ထားလိုက်မယ်"

"ရပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ။ ပြီးတော့မှာ ပဲဥစ္စာ"

ဒေါ်ယုဆွေ တူမချောရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဖြူနေတဲ့ ရှူလက်ကလေးတွေကို စိုက်ကြည့်နေ တယ်။ ရှူမဝဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဟိုခေတ်တုန်းကဆိုရင် မင်းကတော်၊ စိုးကတော်ဖြစ်မယ့်ရုပ်မျိုး ပေါ့။ ခုခေတ်မှာလည်း အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲက လူချမ်းသာအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဝင်

ဆန့်လိမ့်မည် လို့ ဒေါ်ယုဆွေယုံကြည်သည်။ ။

ဒါသူမရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါပဲ။ ရှု့ကို တော်ရုံလူနဲ့ တော့ သဘောမတူနီ
င်ပေ။ အရွယ်လေးရောက် လာပြီဆိုတော့ ဒါတွေကို ကြုံတွေးဖို့ လိုအပ်
လာပြီပေါ့။

"ရှု့"

"ရှင်"

"ညည်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်"

"ဘာများ လဲ ဒေါ်လေးရဲ့ ပြောလေ"

ဒေါ်ယုဆွေ အသက်ကို ဝအောင်ရှူသလိုလုပ်ပြီး ...

"အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညည်း နေနေနဲ့ အတူသွားတာ လာတာ
တွေ ဆင်ခြင်သင့်ပြီ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒေါ်လေးရဲ့ "

"ညည်းတို့ က အရွယ်ရောက်နေကြပြီ ရှု့"

"ဒေါ်လေးကလည်း စီးနေတဲ့ ရေကို မစီးပါနဲ့ လို့ တားသလိုဖြစ်နေပြီ
။ အရင်ကတည်းက ဒီလို ပဲနေလာကြတဲ့ ဟာကို။ အခုမှ မခေါ်မပြောဘဲ
နေလို့ ရမလား"

"ငါလုံးဝမခေါ်မပြောဘဲနေခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ရှု့။ မေးပြောခေါ်ထူး
လောက်ပဲနေဖို့ ပြောတာ။ အခြေအနေက အရင်နဲ့ မတူတော့ဘူးလေ။
အရင်က ကလေးတွေဆိုပြီး တစ်ယောက် လည်ပင်း တစ်ယောက်ဖက်
သွားနေလည်း တင့်တယ်တယ် ရှု့။ အခုက အရွယ်ရောက်ကုန်ကြပြီ"

ရှု့ ဒေါ်လေးမျက်နှာကို ခပ်တွေတွေလေး ကြည့်လိုက်မိသည် ။ အရွ

ယံရောက်လာတာက သူငယ်ချင်းတွေကြားက သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်ဖို့ လား။ ဒါဆို အရွယ်အစားက ဓားပဲပေါ့။ ရှု နေနေ အပေါ် အဲဒီလောက်ကြီး ပြတ်တောက်စိမ်းကားနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။

"ငါ့စေတနာကို နင် နားလည်ပေးပါ"

"ရှင်"

"အချိန်တန်ရင် နင့်ကို နေနေနဲ့ ငြိစွန်းသွားတာမျိုး ငါအဖြစ်မခံနိုင် ဘူး ရှု။ နင့်ဦးလေးဆန္ဒ ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ"

"ဒေါ်လေး"

"တို့ လင်မယားက နင့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်အရမ်းကြီးထားကြ တာ"

"မျှော်လင့်ချက်"

"ဘယ်သူကောင်းစားဖို့ လဲလို့ မေးချင်တာလား"

ပထမမေးချင်တာပေမယ့် ဒေါ်လေးနဲ့
အခြေအတင်မဖြစ်ချင်တာကြောင့် ရှုခေါင်းခါလိုက် သည် ။

"ရှင်ဘုရင်နဲ့ ညားတော့ မိဖုရားပဲ ရှု။ နင် သူဌေးနဲ့ ညားလို့ တို့ ကိုပြ န်ကြည့်ရင် အလွန်ဆိုး ဝမ်းဝရံပဲရှိမှာ ပေါ့"

"ရှုရေ ..."

"ဟင်"

"ရှု"

"ဟော ... နေနေ လာပြီ"

"ကျောင်းသွားမယ်လေဟာ"

"အေး ... အေး ... လာပြီ"

"ရှု"

ရှုထရပ်လိုက်တော့ ဒေါ်ယုဆွေက လက်ဆွဲထားကာ ...

"ဒေါ်လေးပြောတာတွေ မမေ့နဲ့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ရှုဆင်ခြင်ပါ့မယ် ဒေါ်လေး"

"အေး ... ပြောရင်ပြောတဲ့ အတိုင်းဖြစ်ပါစေ"

သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်အတူ ရှု ထထွက်လာခဲ့တော့သည်။ တကယ်ပဲ ဆင်ခြင်လိုက်ရမလား။ ခံမပြောနားမထောင်လုပ်ရမလား မပြောတတ်တော့။ ရှုစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးစွာနှင့်ပဲ အိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့တော့ နေနေက မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်နေရင်းကနေ ...

"ကြာလိုက်တာဟာ။ ဘာလဲ ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ပြီဆိုပြီး အလှတွေစွတ်ပြင်နေတာ လား"

"ပြင်စရာလား။ နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်မယ့်ဟာကို"

"ကဲ ... သွားမယ်"

နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည့်တိုင် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စကားမပြောဖြစ်ကြပေ။ အတန်ကြာမှ ရှုကစပြီး ...

"ဟဲ့ ... နေနေ"

"ဟင်"

"နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နင့်မျက်နှာကိုကြည့်ရုံနဲ့ သိတယ်။ နင် တစ်ခုခုကို စိတ်ညစ်နေတာ မဟုတ်လား"

ရှု့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီးတဲ့ အပြီးက ပျော်လို့ ပြုံးတဲ့ အပြီးမျိုး မဟုတ်ပေ။ မဲပြုံးဆိုတာမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ မျက်နှာပြန်လွဲသွားပြီး သက်ပြင်းချတာကိုလည်း မြင်သည်။ ။

"ဟုတ်လား နေနေ"

"ငါ့မှာ လည်း ရင်ဖွင့်စရာဆိုလို့ နင်ပဲရှိတာ"

"အန်တီဆူလို့ လား"

"ဆူတယ်ရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဆိုဘာလဲ"

"မေမေနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ကွဲလွဲနေတဲ့ သဘောထားကြောင့်ပါ"

"ဟင် ... ဘာသဘောထားလဲ"

"နင်သိပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မေမေ့ကို ဘာပြောနေကြသလဲဆိုတာ"

"အင်း ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ အန်တီယိမ်းက အရမ်းလှတော့ အန္တရာယ်များ မယ်လို့ ငါခံစားမိတယ်"

နေနေ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ပြီး ...

"မေမေ ဘာအလုပ်လုပ်နေလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်။ ပြီးတော့ ယောကျ်ားတွေနဲ့ တွဲသွား တွဲလာလုပ်နေတာတွေကို ငါမကြိုက်ဘူး"

"အဲဒါကြောင့်လား"

"ဟုတ်လား"

"နင့်အဖေသာရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲနော်။ ခုတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆိုးသွားရတယ်လို့ "

"အဖေ"

ရှုပါးစပ်က အဖေဆိုသောကြောင့် နေနေ သံယောင်လိုက်ရွတ်မိရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့သွားသည် ။ အဖေတဲ့ ၊ ဖေဖေပေါ့နော်။ ဘယ်လိုပုံစံရှိလဲ သူ ဖေဖေကို ဓာတ်ပုံလေးပင် မြင်ခွင့်မရခဲ့။ မေမေ့ပါးစပ် က ဖေဖေအကြောင်း ဘာဆိုဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။ နေ မေးရင်လည်း မကြိုက်ပေ။

မေးလိုက်တိုင်း အော်ငေါက်ပြီး အဆူခံရတာ။ ဖေဖေက ဆိုးခဲ့လို့ လား။ ဆိုးဆိုးကောင်း ကောင်း ဖေဖေဆိုတာကို စိတ်ထဲက တမ်းတမိသည် သာ။

"နေ"

"....."

"နင် တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား"

"နင်ငါ့နေရာကိုဝင်ကြည့်စမ်းပါ"

"နင်ကလည်း အသည်းပျော့လိုက်တာ"

"ဘာ"

အဲဒါကျတော့ မခံနိုင်စွာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည် ။ နေက နေဆိုတဲ့ အတိုင်း အရောင်ရင့်ပြီး ပူပြင်းချင်တာ။ မာနကို ပြောတာလေ။ ပျော့ညံ့

တယ်လို့ ပြောရင် လုံးဝမကြိုက်။

"နင်စဉ်းစားကြည့်လေ။ နင်ကမှ အမေဆိုတာရှိသေးတယ်။ ငါဆို အဖေလည်း မရှိ၊ အမေ လည်း မရှိနဲ့ ဘယ်လောက်အထီးကျန်ဆန်သလဲ"

ရှုပြောတော့လည်း ဟုတ်သားပဲလို့ ရှုမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ကံတူအကျိုးပေးတူလှပါလား။ သူကမှ အမေဆိုတာ ရှိနေသေးတယ်။ ရှုက ဘယ်သူမှ မရှိ။ သူ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ရှုလောက် အသည်းမမာနိုင်တာလဲ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ရှုက မိဘတွေမရှိတော့ပေမယ့် သူလောက် စိတ်ညစ်စရာမှ မရှိတာ။ ကိုယ်သာ မေမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေအပြည့်နှင့်။ ဒီလို ကွာခြားချက်တွေရှိနေတာ ထည့်တွေးဦးမှ ပေါ့။

"ရှု"

"ဟင်"

"နင် ... နင့်မိဘတွေကို မြင်ဖူးလား"

"အင်း ... မြင်ဖူးတာပေါ့။ ငါငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားကြတာဆိုပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ မေမေဓာတ်ပုံတွေကို ဒေါ်လေးက သိမ်းထားပေးခဲ့တာ။ အခု ငါသိမ်းထားတာပေါ့"

"အဲဒါ နင့်အတွက်ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ပေါ့ဟ"

"ဘယ်လို"

"ငါဆိုရင် အဖေဆိုတဲ့ လူကို ဖြူသလား၊ မည်းသလားတောင် မသိရဘူး"

"တကယ်"

"အင်း"

"ဓာတ်ပုံလေးဘာလေးမရှိဘူးလား"

"ဓာတ်ပုံမပြောနဲ့ သူ့အကြောင်းမေးရင်တောင် မေမေက ကြိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး။ မေးတိုင်း ငါ့ကို အော်ငေါက်ပစ်တာ"

"ဟင်"

ရှု့ ဆတ်ခနဲပဲ နေနေမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ နေနေအကြ
ည့်တွေက အဝေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဖေအကြောင်း မေးတာ
ကို အမေလုပ်သူက မကြိုက်ဘူးဆိုတော့ ဝတ္ထုတွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို
နေနေအဖေကို အန်တီယိမ်းက စိတ်နာနေလို့ များ လား။

စိတ်နာတယ်ဆိုရင်တောင် သေရာလိုက်ပြီး စိတ်နာနေဖို့ လိုသလား။
မဟုတ်မှ လွဲရော နေနေ အဖေ သေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။

"နေနေ"

နေနေက လှည့်ကြည့်လေလျှင် ...

"အန်တီယိမ်းက နင့်ဖေဖေကို စိတ်နာနေတာများ လားဟယ်"

"နင်ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ရှု့"

"နင့်အဖေသေသွားပြီဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ ငါတွေ့မိလို့
ပါ"

နေနေ တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစကားက နေနေဦးနှောက်ထဲကို ရိုက်ထည့်ပြီး သားဖြစ်သွားတာတော့ အသေအချာ။